

ತೆಗೇಬೇಕಮ್ಮ... ನಾನು ಇಂತಹ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಎಷ್ಟು ಬರಿತೀನಿ... ಜನ ಏನು ಅಂದ್ಯೋತಾರಮ್ಮ..."

“ಓ... ಅಂದ್ರೆ ಈಗಲೂ ಜನ ಏನಾದ್ರೂ ಅಂದ್ಯೋತಾರೆ ಅಂತಲೇ ನಾ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಕ್ಕೋಬೇಕಾ” ಶಾಂತಾಳ ಒಳ ಮನದಲ್ಲಿ ಈಗ ಸಣ್ಣ ಅಸಹನೆ.

ಎಷ್ಟು ಬಾಯಿಗಳವೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು. ಎಷ್ಟು ತಲೆಗಳವೆಯೂ ಅಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳು.

ಶಾಂತ ಹೂಂಗುಡದೇ ಹಾಂಗುಡದೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಒಳಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೂತಿದ್ದಳು. ಬೋಳಾಗಿರುವುದು ಏನು... ಆತ್ಮಂತಿಕ ಜೀವಸ್ವರ್ಶವನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ದೇಹವೇ... ಮನಸ್ಸೇ... ಬೆಳಗು-ಸಂಜೆಗಳೇ... ಭಕ್ತನೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ, ದಶಕಗಳಿಂದ ಕೇಳಿ ರೂಢಿಯಾಗಿದ್ದ ಉಸಿರಾಟವೊಂದನ್ನು ಇನ್ನು ಕೇಳಲಾಗದ ರಾತ್ರಿಗತ್ತಲೇ... ಯಾವುದು ಬೋಳಾಗಿಲ್ಲ ಈಗ... ಅಥವಾ ಯಾವುದು ಹಸಿರಾಗುತ್ತದೆ... ಮತ್ತು ಒಳಗೇನು ಚಿಗಿಯುತ್ತದೆ... ಯಾಕೆ ಚಿಗಿಯಬಾರದೇ ದಶಕಗಳ ಹಿಂದೆ ರೆಪ್ಪೆಯಡಿ ನುಸುಳಲೂ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದ ಕನಸುಗಳ ಪಕ್ಕಗಳೆ... ಗೊತ್ತು, ಗುರಿಯಿಲ್ಲದೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಲೆದಾಡಿ, ಊರುಗಳ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲದ ಹಗುರು ಎಳೆ ಮತ್ತೆ ತೂಗಬಾರದೇ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ...

ಸೊಸೆಯತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಇಂಥದೆಂದು ಭಕ್ತನೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾರದ ಭಾವದ ನೋಟವೊಂದನ್ನು ಕಣ್ಣಲರಳಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದೊಂದು ಮಾತಾಡಿದವರನ್ನೂ ಆ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ ಕೂತಿದ್ದಳು. ಶಾಂತಾ ಸೊಸೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಗೆ ಸರಿದಳು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ತಮ್ಮ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದು ಈಗ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ದಿನದಿಂದ ಹ್ಯಾಗೆ ತನ್ನ ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತಲ್ಲ ಎಂಬ ದುಃಖದಚ್ಚರಿ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ.

ಅಮ್ಮ ಸೊಸೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೋಣೆಗೆ ಸರಿದಿದ್ದು ಕಂಡು, ‘ಏನಂದ್ರೂ ಈ ಅಮ್ಮಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗಳಿಗಿಂತ ಈಗೀಗ ಬಂದ ಸೊಸೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾದಳಲ್ಲ’ ಎಂಬೊಂದು ಹೊಗೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಮಗಳ ಮನವ ಕಪ್ಪಾಗಿಸಿತು.

ಶಾಂತಾಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದ ಸೊಸೆ ಹಗೂರಕ್ಕೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದಳು.

“ಏನು ಪ್ರಾಣ ತಿಂತಾರೆ ಮಾರಾಯ್ತಿ ಇವೆಲ್ಲ... ನಂಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ಏನೂ ಬ್ಯಾಡಾಗಿದೆ ಕಣೇ... ಸುಮ್ಮನೆ ಹಿಂಗೇ ಏನೂ ಹಾಕ್ಕೊಳದೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಣ ಅನ್ನಿಸಿದೆ... ಹುಟ್ಟುತ್ತ ಬಂದ ಹಂಗೆ” ಕೊನೆಯ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಸೊಸೆಯ ತುಟಿಯಂಚಿನಲ್ಲಿ ತುಂಟ ನಗು ತುಳುಕಿದ್ದು ಕಂಡು, “ಅಂದರೆ ಬಟ್ಟೆ ಬಿಟ್ಟು ಅಂತಲ್ಲ” ಸಣ್ಣಗೆ ನಕ್ಕಳು. ಸೊಸೆಯೂ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ನಕ್ಕು ಒಹ್ ಎಂದು ತಲೆ ಕುಣಿಸಿದಳು. ಸೊಸೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕಿವಿಯಾಗುವ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಎನ್ನಿಸಿತು.

“ನಾನೇನು ಮುಂದೆ ಯಾವತ್ತೂ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚೋದಿಲ್ಲ, ಬಳಿ ಹಾಕೋದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆನಾ... ಯಾವಾಗಾದರೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹಾಕ್ಕೋಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿದಾಗ ಹಾಕ್ಕೋತೀನಪ್ಪ... ನಂಗೆ ಬೇಕಾಗಿರಲಿ, ಬೇಡದೇ ಇರಲಿ, ಉಳಿದವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ ಅಂತ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚಿ ಬಳಿ ಹಾಕಿ ಸಾಕಾಗಿದೆ ನಂಗೆ... ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿಂಗೆ ಇರಣ ಅನ್ನಿಸಿದೆ... ನೀವೆಲ್ಲ ಬೇಕಾದಾಗ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು, ಬೇಡವೆನ್ನಿಸಿದಾಗ ಕಳಚಿಡೋ ಹಂಗೆ... ಅವರೆಲ್ಲ ಒರಲಿ ದಾರಲ್ಲ ಹಂಗೆ ಬೋಳಾಗಿ... ಆದರೆ ಇದು ಬೋಳಲ್ಲವೇ... ಒಂಥರಾ ಬಯಲಿನ ಹಂಗೆ... ಆಕಾಶದ ಹಂಗೆ... ಬಣ್ಣಬಡಿಯದ ಗೋಡೆ ಹಂಗೆ... ಸುಮ್ಮನೆ ಹರಿಯೋ ನದಿ ಹಂಗೆ...”

“ನಮ್ಮನೆ ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿ ಹಂಗೆ” ಸೊಸೆ ನಸುನಕ್ಕು ಮುಂದುವರೆಸಿದಳು.

“ಹೂಂ... ನಾಯಿಬೆಲ್ಪು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಿಗಿಯದೇ ಇರೋ ನಾಯಿಮರಿ ಹಂಗೆ...” ಶಾಂತಳೂ